

Uram
én vak voltam a mennyországra
mégis
szétfutó levélerekből
mint Braille-írásból
tétován
kibetűztelek

ujjaim alatt éreztem
a mindenség érverését
csontvelőmíg itatott át kegyelmed

téged csak szótagolva lehet megismerni

Uram
nyállal és sárral tapasztottad be szemeimet
Siloám tavához küldtél
látom már
köztünk van a te országod
egy-egy enklávét őrzünk belőle
mind magunkban

Uram
félek még néha tőled

nem lettem teljessé a szeretetben

le akartalak rántani a fagyos exoszférából
perzselő valóság lettél

Uram
bocsásd meg
vétkeimet

Uram
nem bocsátottam meg
ellenségeimnek

Uram
sosem voltak ellenségeim
az epidermiszem túloldalán

U-ram,
mondd
háromszázhatvanhatodszor
hogymeg
ne féljek!

BÜKKERDŐ

Visszafogad és ragyog
a szennyezetlen létezés,
újra tündöklő egész
a fragmentált világ.

VACSORA

azt mondtad
még túl forró
hogymeg fel lehessen vágni

elveszi a kés élet

szemben ültél
erőtlen tested alatt
húgyszagú hitvesi ágymeg
hallgattunk

néztük a fény felé kúszó gőzt révülten
mintha sorsunkról szerettünk volna
valamit kiolvasni belőle

arra gondoltam
milyen régóta egyedül vagy

és arra
hogymég nem tudnék

semmi bántót mondani neked
elveszi a szavaim életét
hogymég ilyen melegen szeretlek

HAJNAL

Virrad.
Nincs már halál.
Kegyelem és élet minden.
Egy fényben szálló porszem hátán
felragyog az örök Isten.